

býti při rozvrhu přikázány pouze v běžném pořadí zápisu C 18, nikoliv v pořadí poznamenaném pod C 10. Poznámkou pořadí pro zamýšlený dluh, který jest přesně označiti jak v knihovním návrhu, tak i v povolujícím usnesení i poznámce jako co do jistiny, tak co do úroků a ostatního příslušenství (§ 451 obč. zák. a § 14 knih. zák., srv. výnos min. sprav. č. 28144/36 Věst. min. sprav. 1926/131), chtěl zákon dáti vlastníku nemovitosti možnost zjednat si zajištěním přesně stanoveného knihovního pořadí úvěr do určité vymezené výše, a lze proto s právním účinkem původního pořadí vložiti později kontrahovaný dluh jen přesně v mezích vytčených předchozí poznámkou pořadí. Tato nejvyšší mez nesmí býti, — když poznámka pořadí měla zajistiti pozdějšímu knihovnímu vkladu pořadí do určité nejvyšší částky, která ani nebyla označena za zúročitelnou, — při tomto pozdějším vkladu, podobně jako při úvěrové hypotece, s právním účinkem překročena, a to ani o úroky, ani o další poplatky a útraty. Jinak by byli též zkráceni mezi poznámkou pořadí a pozdějším knihovním vkladem následující věřitelé, kteří při povolování pozdějších úvěrů právem mohli počítati s tím, že pohledávka v poznamenaném pořadí uvedená nemůže při pozdějším knihovním vkladu činiti více než nejvýše 1.000 Kč, ježto poznámka pořadí zněla pouze pro tento nejvyšší limit. Tím by byla porušena zásada publicity a speciality veřejných knih, trpěla by důvěra v tyto knihy a byl by i ohrožen reální úvěr. Nerozhoduje ani to, zda nepodáním opravného prostředku proti usnesení o vkladu práva zástavního nastala formální právní moc knihovního zápisu, ježto to nemohlo založiti jeho materiální platnost, a nebrání věřitelům vznésti při rozvrhu nejvyššího podání odpor proti onomu zápisu (viz rozh. č. 11109 Sb. n. s. a další tam uvedenou judikaturu). Mylný je proto názor rekursního soudu, že při rozvrhu nejvyššího podání rozhodoval podle § 216 č. 4 ex. ř. knihovní stav dokumentovaný vkladem pod C 18 a že exekuční soud nebyl proto oprávněn zkoumati, zdali se pravoplatný vklad stal v mezích poznámky pořadí v příčině úroků a vedlejších poplatků právem, či nikoli. Naopak bylo povinností exekučního soudce, aby zkoumal, zdali hypotekární věřitel skutečně nabyt s hlediska hmotněprávního žádaného pořadí (Sb. n. s. č. 13188). Názoru shora uvedenému se nepříčí ustanovení posledního odstavce § 216 ex. ř., neboť to ustanovení, podobně jako ustanovení §§ 17 a 16 knih. zák., upravuje podle svého doslovu toliko pořadí úroků a útrat v poměru k jistině, není však jimi, jak bylo blíže vyloženo v rozh. č. 303 Sb. n. s., na něž se odkazuje, rozřešena otázka nabytí zástavního práva pro toto vedlejší příslušenství pohledávky, v kteréžto příčině platí předpisy práva hmotného. Dovolacímu rekursu bylo proto přiznati úspěch.

Čís. 16397.

Podle soudního smíru, jímž se povinný železniční úředník zavázal platiti oprávněnému na výživné určitou část (zlomek) svých služebních příjmů, které mu budou vypláceny, vyjímaje některé jmenovitě uvedené

vedlejší příjmy (diety, paušály), lze povolit exekuci, je-li výše (objem) služebních příjmů dlužníkových prokázána výkazem ředitelství státních drah o služebních požitcích povinného.

(Rozh. ze dne 15. října 1937, R I 1085/37.)

Podle soudního smíru, uzavřeného u krajského soudu v Č. B., se povinný Karel J. zavázal, že bude platiti své manželce Marii J. st. pro ni a pro její tehda nezletilou dceru Marii J. ml. na výživné jednu třetinu veškerých svých služebních příjmů, které mu budou toho kterého času vypláceny, vyjímajíc diety, dopravní, kancelářský a kasovní paušál, a to počínaje 1. listopadem 1919, vždy měsíčně předem. Ježto dne 1. března 1937 odepřel povinný platiti výživné, navrhly vymáhající věřitelky Marie J. st. a Marie J. ml., aby jim byla podle dotčeného soudního smíru a připojeného úředního potvrzení ředitelství státních drah v P. ze dne 20. března 1937 o služebních požitcích povinného, adjunkta čs. státních drah, povolena jednak exekuce k vymožení vykonatelné pohledávky výživného 533 Kč 50 h s přísl. za dobu od 1. března 1937 do 31. března 1937, jednak exekuce k zajištění nároku na výživné, splatné od 1. dubna 1937 do 31. března 1938, vždy prvního dne každého měsíce předem po 533 Kč 50 h měsíčně, a to zabavením a příkázáním k vybrání dvou třetin služebních platů, které má povinný jako úředník čs. státních drah, s omezením, že povinnému musí zůstatí z úhrnu služebních platů volným roční příjem 3.000 Kč. Soud prvního stolice vyhověl návrhu. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Vymáhající věřitelky navrhly povolení exekuce, o něž jde, podle smíru ze dne 13. února 1920, č. j. Cg 198/19-8, a přiloženého úředního potvrzení ředitelství čs. státních drah o platech povinného, z kteréhožto potvrzení (výkazu) podle jejich tvrzení vyplývá výše platů, která jest základem výpočtu oné třetiny platů, jež byla dotčeným smírem stanovena. Povinný právem napadá povolující usnesení prvního soudu, tvrdě, že podle § 7, odst. 1, ex. ř. smí býti exekuce povolena toliko tenkrát, lze-li z exekučního titulu seznati mimo osoby toho, kdo jest oprávněn a kdo zavázán, též předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění neb opominutí, a že to z řečeného soudního smíru nebylo a není patrné. Kromě toho upozorňuje, že z uvedeného soudního smíru není zřejmá ani výše vymáhaného nároku, totiž přesná číselná výše, a že nedostatek exekučního titulu, jak vyplývá z jeho vývodů, nemůže býti podle § 7 ex. ř. nahrazen časovým určením ve smyslu § 7, odst. 2, ex. ř., nýbrž že by mohl býti nahrazen jen novým exekučním titulem. V podobné věci rozhodoval již jedenkrát rekursní soud a zaujal stanovisko, že smír, o nějž se exekuční návrh opírá, není řádným exekučním titulem, jelikož nevyhovuje předpisu § 7, odst. 1, ex. ř., ano z něho nelze přesně seznati objem dlužného plnění, a že se na vlastní výpočet vymáhajících věřitelek nebo na jejich soukromou informaci nelze spolehnouti. Vymáhající věřitelky poukázaly nyní ve svém novém exekučním návrhu znova na onen smír a kromě toho připojily ještě výkaz platů povinného, jak jej pořídil k jejich dotazu příslušný úřad, a proto rekursní soud nemá důvodu, aby změnil své stanovisko v otázce, lze-li za takovýchto okolností povolit

exekuci. Nutno také přisvědčiti povinnému zejména v tom, že tu jde skutečně o pouhou soukromou informaci, kterou poskytlo na žádost vymáhajících věřitelů ředitelství čs. státních drah v P., takže tu nejde o listinu, které by se zřením na uvedený smír nebylo možno užiti ani jako jeho doplňku podle obdoby § 9 ex. ř. Bylo proto důvodnému rekursu vyhověti.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

Důvody:

Nelze přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že v souzené věci nelze z exekučního titulu seznati objem plnění. Exekuční titul (soudní smír ze dne 13. února 1920, č. j. Cg II 198/19-8) stanoví v odstavci I. zcela jasně, že se dlužník zavazuje platiti své manželce Marii J. pro ni a nezl. dítě Marii J. na výživném třetinu ($\frac{1}{3}$) veškerých svých služebních příjmů, jaké mu toho kterého času budou vypláceny, vyjmaje diety jakéhokoliv druhu; pak dopravní paušál (za noční služby), pak kancelářský paušál a konečně kasovní paušál. Vždyť není možno, aby již ve smíru myšleném na mnoho budoucích let byly jednotlivě přesně vypočítány částky, jež bude dlužník povinen platiti, ježto v době smíru nemohlo býti známo, kolik bude dlužník v té které době pobírat na služebních požitcích. Nebylo by ani hospodárné, aby byl vymáhající věřitel nucen vymoci si při každé změně výše dlužnických služebních požitků nový exekuční titul, v němž by bylo číselně stanoveno, kolik je dlužník povinen platiti vymáhajícímu věřiteli. Je-li smírem stanoveno, že dlužník jest povinen platiti vymáhajícímu věřiteli určitý díl svých služebních požitků, jest jen věcí výpočtu, kolik v té které době tento díl činí. Jest ovšem na vymáhajícím věřiteli, aby prokázal, kolik dlužník pobírá na služebních požitcích. V souzené věci připojily vymáhající věřitelky k exekučnímu návrhu ze dne 1. dubna 1937 výkaz ředitelství státních drah v P. ze dne 20. března 1937 o služebních požitcích dlužnickových. Tento výkaz, vydaný úřadem k tomu oprávněným, podává jasný průkaz o výši služebních požitků žalobcových. Smírem ze dne 13. února 1920 se žalovaný zavázal platiti výživné své manželce Marii J. pro ni a pro své nezl. dítě Marii J. Nabyla proto ze smíru nárok na placení výživného i Marie J. mladší. Ustanovením smíru o tom, jakým způsobem bude vypláceno výživné, nebylo nic změněno na platební povinnosti dlužníkově. Výpočet čistého platu v exekučním návrhu ze dne 1. dubna 1937 je správný, odpovídá smíru ze dne 13. února 1920 a jest ve shodě s dotčeným výkazem ředitelství státních drah v P. Pro 5% úroky od 2. března 1937 nebylo lze povolití exekuci, ježto se exekuční titul o nich nezmiňuje (srv. rozh. čís. 7361, 14895 Sb. n. s.).

Čís. 16398.

Právní povaha licence k dočasnému provozování hostinské a výčepnické koncese podle § 20, písm. a), živn. ř.

Provoz hostinské a výčepnické živnosti na základě licence vydané podle řečeného předpisu není samostatným majetkovým právem ve smyslu §§ 331 a dalších ex. ř., jež by bylo způsobilé býti samostat-